

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1105/2020
08.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Биљане Синановић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Софије Ђуровић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 851/19 од 27.11.2019. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 117/20 од 23.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.10.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Софије Ђуровић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 851/19 од 27.11.2019. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 117/20 од 23.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 851/19 од 27.11.2019. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика па му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено је одређено да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од 2 године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 264. у вези члана 261. ЗКП окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка и плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова претходно исплаћених из буџетских средстава и то суда износ од 7.352,83 динара, а Основног јавног тужилаштва у Крагујевцу износ од 22.585,50 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, као и остале трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем, док је оштећени ББ ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 117/20 од 23.06.2020. године, одбијене су као неосноване жалба јавног тужиоца ОЈТ у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног АА, адвокат Софија Ђуровић из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, коју одредбу у образложењу захтева опредељује истицањем битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 11) и став 2. тачка 2) ЗКП и повреде из члана 16. став 5. и 419. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд, усвоји поднети захтев као основан и укине другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да обе нижестепене пресуде преиначи и према окривљеном АА одбије оптужбу, сходно члану 422. тачка 2) ЗКП.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП јер су, у време одлучивања у кривичном поступку, постојале околности које трајно искључују кривично гоњење окривљеног АА, обзиром да је у односу на истог правноснажно обустављен прекршајни поступак због истог животног догађаја због којег је првостепеном пресудом оглашен кривим у кривичном поступку, чиме је повређено начело *ne bis in idem*.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Ове наводе у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА неосновано је истицала и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је за прихватање као правилног правног становишта првостепеног суда да се, у конкретном случају, не ради о пресуђеној ствари (страна 8., четврти став образложења првостепене пресуде), на страни 3. у последњем ставу и на страни 4. у првом ставу образложења другостепене пресуде изнео разлоге, које као правилне прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Наиме, иако је у оба поступка реч о истом окривљеном, истом оштећеном и истом догађају који се одиграо у истом временском и просторном оквиру, чињенични опис прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру, који је обустављен услед наступања апсолутне застарелости за вођење прекршајног поступка, садржи само вршење

насиља над другим, у конкретном случају оштећеним ББ и битно је различит од чињеничног описа кривичног дела из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом, јер не обухвата чињенице, радње и последицу везану за физички напад на оштећеног, у оквиру кога му је нанета лака телесна повреда, а које радње не представљају законска обележја прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру, већ кривичног дела из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, па се по налажењу Врховног касационог суда, неосновано у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари.

Осталим наводима захтева, истиче се неразумљивост изреке (битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП), као и да су разлози пресуде противречни изреци и да су нејасни (битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП), те повреде закона из чланова 16. став 5. и 419. ЗКП. Међутим, како истакнуте повреде закона и поступка нису предвиђене као дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то се Врховни касациони суд у разматрање истих, није упуштао.

Из напред наведених разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју је указано захтевом за заштиту законитости, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић